

Arrest

nr. 218 147 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

*L(...), E(...), geboren op (...) te (...) (...)
+ echtgenote:
L(...), Z(...), geboren op (...) te (...) (...)
Optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor hun minderjarige kinderen:
L(...), V(...), geboren op (...) te (...) (...)
L(...), Z(...), geboren op (...) te (...) (...)
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 31.10.2017, en ingediend op 03.11.2017, gevolgd door een positieve adrescontrole op 10.11.2017, waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 15.11.2017,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer verbleef een eerste maal in België van 25.06.2015 tot 05.08.2015 zonder zijn echtgenote en kinderen.

Op 03.10.2015 kwam hij opnieuw in België aan, doch deze keer vergezeld door zijn gezin. Nadat de betrokkenen op 18.11.2015 een aankomstverklaring, de bijlage 3, bekwamen, werd hun verblijf toegestaan tot 01.02.2016. Op 03.02.2016 werd een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19 ter) ingediend in functie de zijn broer van mijnheer. Op 01.08.2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met het bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 20, aan hen betekend dd. 03.08.2016.

In de plaats van gevolg te geven aan deze wettelijke verplichting, hebben de betrokkenen zich kandidaat vluchteling verklaard op 31.08.2016.

Op 22.03.2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) de beslissing tot niet in overwegingneming van hun asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd hen betekend dd. 23.03.2017. Op 08.09.2017 werd hun beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV).

De duur van deze asielprocedure – namelijk om en bij 1 jaar en 12 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft trouwens aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure werd het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13quinquies dd. 30.03.2017, hen betekend dd. 04.04.2017, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.09.2017 werd hen dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 05.10.2017.

Ondanks het feit dat de betrokkenen hun asielprocedure op negatieve wijze werd afgesloten, houden ze tot op heden in voorliggende verblijfsaanvraag hun vrees voor een terugkeer naar het herkomstland vol.

De bevoegde asielinstantie was van oordeel dat de aangehaalde problemen in Albanië van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard waren en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Derhalve werd in eerste instantie door het CGVS een beslissing tot niet in overwegingneming van een asielaanvraag genomen, die in beroep bevestigd werd door de RVV. In deze context werd gewezen op het feit dat de betrokkenen niet aangetoond hebben dat ze de rechtsmiddelen in Albanië uitgeput zouden hebben.

In de bijlagen bij voorliggend verzoekschrift zit een stavingstuk met de titel "denoncim" dd. 21.03.2017, vermoedelijk opgesteld in het Albanees, waarvoor een Franse vertaling wordt toegevoegd. Het stuk blijkt een verklaring van de moeder van mijnheer te betreffen aangaande een bedreiging aan het adres van haar zoon indien hij zijn klacht niet zou intrekken. Er kan getwijfeld worden aan het officiële karakter van dit document, dat wel mede ondertekend zou zijn door "L'inspecteur de la zone," terwijl er toch geen hoofdingpapier werd gebruikt en de handtekening niet vergezeld is van een stempel. Wat er ook van zij, inhoudelijk voegt dit schrijven weinig toe aan wat reeds gekend is van hun situatie in het herkomstland. Opvallend is dat zijn moeder stelt zeer geschrokken te zijn omdat ze niet op de hoogte was van de situatie. Het is bevreemdend dat de verzoeker zijn moeder niet zou hebben ingelicht van een dreiging die hem in die mate hoog zat, dat hij en zijn gezin daarvoor het land ontvluchtte. Dit stuk dat werd opgesteld tijdens de asielprocedure van de betrokkenen, heeft betrekking op hun asielrelaas. Hun asielaanvraag werd echter door de bevoegde asielinstanties afgesloten met de weigering om aan hen het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Derhalve kan hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In de plaats van gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hebben de betrokkenen hun toevlucht genomen tot de procedure op grond van art. 9 bis.

Daarbij herhalen ze niet enkel hun vrees voor een terugkeer, doch vermelden ze ook hun integratie, waarbij ze onder andere wijzen op

- hun onafgebroken verblijf sedert 03.10.2015,
- hun zeer goede beheersing van de Nederlandse taal en de gevolgde taallessen van de ouders,
- het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie door mevrouw en het door haar behaalde inburgeringsattest,
- zijn tewerkstelling in een bedrijf waar liften gemonteerd worden, aangetoond via een arbeidsovereenkomst,
- haar werkbereidheid aangetoond door haar inzet als vrijwilligster,
- de jarenlange scholing van de kinderen in een wetenschappelijke richting en hun goede schoolresultaten,
- de zwemprestaties van de jongste zoon terug te vinden zijn op swimtimes.com en swimrankings.com, de door hem behaalde medailles, waaronder het Belgisch Jeugd Kampioenschap, alsook V.Z.F. Provincie Antwerpen Lange Wapper 2015-2016, waarbij gezegd wordt dat hij volgens zijn coach een groot potentieel heeft om ver te geraken in de topsport en om België te vertegenwoordigen in nog vele belangrijke internationale wedstrijden,
- de verregaande lokale verankering van de kinderen in België, hun vele vrienden en hun goede schoolprestaties, haar inburgeringsattest.

Ondanks de relatief korte duur van het verblijf van het gezin, zo'n 2 jaar en 5 maanden en de korte duur van de asielprocedure, om en bij 1 jaar en 12 dagen, zijn er in casu wel duidelijke elementen van integratie aanwezig, zodat nagekeken dient te worden of die integratie al dan niet een beletsel vormt tot een tijdelijke terugkeer.

- Alhoewel mevrouw haar attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgeringsattest voorlegt, legt mijnheer dergelijke stukken niet voor. Hoe dan ook, het gevolgd hebben van een cursus maatschappelijke oriëntatie en het behaald hebben van een inburgeringsattest, beletten geen terugkeer naar het herkomstland.

- De tewerkstellingselementen zijn hun beider arbeidskaart type C, zijn voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ondertekend dd. 27.10.2017 als ook haar vrijwilligersovereenkomst dd. 01.09.2016. Mevrouw geeft zwemlessen.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een dergelijke arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielpcedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 08.09.2017. Dientengevolge was het de betrokkenen na deze datum niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Het tewerkstellingselementen, kunnen derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen, die de betrokkenen zouden verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

- De verzoekers wijzen op de scholing van hun kinderen in het 4de middelbaar TSO en 2de middelbaar Moderne Wetenschappen, waarbij ze de vrees invoeren om een schooljaar te verliezen.

De betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing inzake hun asielaanvraag, die in casu werd afgesloten op 08.09.2017.

Sedert het verstrijken van de geldigheidsduur van hun bevel om het grondgebied te verlaten, vindt deze scholing trouwens plaats in irregulier verblijf.

Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden.

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd ondanks de precaire verblijfssituatie.

Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Zij brengen bovendien geen enkel element aan, dat aantoonde dat die scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland. Daarenboven vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Het is aannemelijk dat de kinderen de taal uit het herkomstland kennen gezien ze nog niet zo lang in België zijn, namelijk sedert 03.10.2015, zodat een re-integratie in het herkomstland geen bijzonder moeilijke opdracht is.

De huidige beslissing geldt voor het hele gezin. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen, en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd, dat families met schoolgaande kinderen tot de voltooide leeftijd van 18 jaar over de mogelijkheid beschikken om een verlenging van de geldigheidsduur van een bevel aan te vragen omwille van het schoolbezoek van de kinderen, zodat de kinderen het lopend schooljaar, gestart tijdens legaal verblijf, kunnen tot een goed einde brengen. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt geval per geval een beslissing, in functie van de elementen van het administratief dossier en de documenten die door de vreemdelingen aangedragen worden om hun aanvraag tot verlenging te staven. Het toekennen van een verlenging is een gunst die verleend wordt aan de vreemdeling en geen recht. Er is dus geen sprake van een verplichting om een verlenging van het verblijf toe te kennen. De vreemdelingen aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en die een verlenging van het bevel aanvragen, dienen die vraag te richten tot bureau C/Sefor (fax 022746613). De aanvraag tot verlenging moet met de volgende documenten aangevuld worden:

- een inschrijvingsbewijs in een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat voor het lopende schooljaar (voorbeeld: aanvraag tot verlenging ingediend in mei 2014, het bewijsdocument moet een inschrijving in september 2013 aantonen)

- een attest van regelmatig schoolbezoek dat na 1 januari van het lopend jaar afgegeven werd en vermeldt dat de leerling de school sinds 1 september van het voorgaand jaar bezoekt.

- een kopie van een rapport of een attest van de school waaruit blijkt dat men geslaagd is voor de examens van het 1ste kwartaal of van het 1ste semester of een attest dat uitgaat van de schoolinstelling die bezocht wordt door de leerling en dat de resultaten die door deze leerling vanaf 1 september bekomen werden vermeldt.

Uit het hierboven staande mag ruimschoots blijken dat er rekening wordt gehouden met het grondwettelijk recht op onderwijs (art. 24§3 G.W.) en met het hoger belang van de kinderen in het kader van art. 9 I.V.R.K.

Desalniettemin wordt de scholing niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

- De verzoekers wijzen op hun kennis van de Nederlandse taal. Voor mevrouw worden stavingstukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij het niveau van Richtgraad 2 Threshold 3 bereikt heeft. Daarnaast legt ze nog een stuk voor van een taalopleiding uitgaande van Athena Open Leercentrum met aandacht voor cultuur, waarbij ze grote onderscheiding 88% behaalde. Doch de door mijnheer gevolgde Nederlandse taallessen bevinden zich op het Breakthrough-niveau (attest dd. 16.06.2016), met andere woorden, op de eerste drempel van het overlevingsniveau. De kennis van de Nederlandse taal verhindert geen zelfs tijdelijke terugkeer.

- Inzake de actieve deelname aan het verenigingsleven wordt Z(...) getuigschrift van het Belgisch jeugdkampioenschap dd. 21, 22 en 23.07.2018 voorgelegd alsook zijn swimrankings. Het lijkt erop dat enkel 1 gezinslid actief deelneemt aan het verenigingsleven. Nergens uit blijkt dat Z(...) in het herkomstland niet zou kunnen uitblinken in deze discipline. Het neerzetten van sportieve prestaties belemmert geen terugkeer.

- Er worden geen getuigenissen voorgelegd van burens, vrienden- of kennissen om hun geponeerde sociale verankering aan te tonen. Daarentegen moet opgemerkt worden dat de verzoekers vermoedelijk sterke banden blijven behouden met hun herkomstland, aangezien de moeder van mijnheer, die toch de grootmoeder is van de kinderen, en de vader van mevrouw, die toch de grootvader is van de kinderen, zijn achtergebleven in Albanië (zie asielrelaas dd. 08.09.2016). Uit het voorgelegde bewijsstuk met de titel "denoncim" dd. 21.03.2017, kan afgeleid worden mijnheer het contact met zijn moeder heeft onderhouden daar hij in het bezit is gekomen van een door haar opgestelde verklaring.

De hier voorgelegde elementen van integratie, opgebouwd tijdens de asielprocedure, waarvan de duur niet onredelijk lang was, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen of bemoeilijken. Het gezin is in België op 03.10.2015 aangekomen, wat nog niet zo lang geleden is, zodat een re-integratie in het herkomstland geen bijzonder moeilijke opdracht is. De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf gemachtigd tot verblijf. Zij wisten dat hun verblijf vervolgens slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging. Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen via de geëigende procedure hoeft geen definitief einde te stellen aan het integratieproces van verzoekers. (Arrest nr. 12.146 dd. 30.05.2008) De elementen van integratie behoren trouwens tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "2.2 Redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan 3 maanden," waaronder

- hun buitengewone inspanningen tot integratie en hun correcte gedrag ten overstaan van hun medeburgers,
- het niet voorhanden zijn van uitsluitingsgronden,
- het afwezig zijn van manifeste of opzettelijke fraude,
- hun vrees voor een zelfs tijdelijke terugkeer naar het herkomstland met verwijzing naar het asielrelaas en het proportionaliteitsbeginsel,

behoren, zoals de titel van deze rubriek het reeds aangeeft, tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet ten gronde behandeld. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat in casu effectief aan de betrokkenen werd afgeleverd op 15.11.2017. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3

en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij voeren tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 en 8 EVRM, schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motivering in de beslissing d.d. 5 maart 2018 is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekers miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Opdat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. kan worden toegekend, dienen verzoekers aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, waardoor zij hun verblijfsaanvraag voor België niet volgens de gewone procedure kunnen indienen. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De term “buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is om de aanvraag in het buitenland te doen. Er dient geen overmacht te worden aangetoond. Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Ter staving van hun aanvraag legden verzoekers verscheidene bewijsstukken voor:

- Betalingsbewijs administratieve kosten
- Paspoorten verzoekers en hun kinderen
- Asielaanvraag d.d. 31 augustus 2016
- Erkenning buitenlandse huwelijksakte d.d. 8 september 2016
- Gezinsamenstelling op 28 september 2016
- Bijlagen 3 van verzoekers en hun kinderen
- Bijlage 35 L(...) Z(...)
- Attest van immatriculatie L(...) E(...)
- Attest van immatriculatie L(...) Z(...)
- Arbeidskaart C L(...) E(...)
- Arbeidskaart C L(...) Z(...)
- Getuigschriften Nederlandse lessen verzoekers
- Getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie L(...) Z(...)
- Attest van inburgering L(...) Z(...)
- Getuigschriften vrijwilligerswerk L(...) Z(...)
- Schoolattesten en –rapporten L(...) V(...)
- Schoolattesten en –rapporten L(...) Z(...)
- Betalingsbewijzen onderwijs
- Betalingsbewijs zwemschool
- Zwemprestaties L(...) Z(...)
- Onderzoek verblijfsverandering d.d. 1 februari 2017
- Getuigenis d.d. 21 maart 2017 L(...) Z(...) N(...)
- Arbeidsovereenkomst L(...) E(...)

- Informatie vanwege RVA betreffende L(...) Z(...)

De Staatssecretaris hanteert in de bestreden beslissing de volgende argumentatie:

A. Omstandigheden in Albanië

Vooreerst verwijst de Staatssecretaris naar de zienswijze van de bevoegde asielinstantie, die stelde dat de aangehaalde problemen in Albanië van louter interpersoonlijke aard (i.e. tussen privé-personen) en van gemeenrechtelijke aard zijn en dat zij die geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het risico op "vervolging" in het herkomstland moet evenwel begrepen worden in de zin van artikel 3 EVRM. Hieruit volgt dat het niet noodzakelijk moet gaan om daden door overheidsinstanties, maar dat ook daden van privé-personen in overweging kunnen worden genomen. Verzoekers zijn in hun land van herkomst het slachtoffer van een belaging jegens hun gezin. Er vonden reeds meermaals fysieke bedreigingen plaats jegens enkele gezinsleden. Verder verklaarde de moeder van de heer L(...), mevrouw L(...) Z(...) N(...), op 21 maart 2017 dat haar zoon "het er niet levend van af zou brengen" van zodra hij zich opnieuw in zijn land van herkomst zou vertonen. Uit deze getuigenis blijkt dat verzoeker nog recent bedreigd werd via zijn moeder in het land van herkomst. In hoofde van verzoekers rust dan ook een gegronde vrees voor een terugkeer naar hun land van herkomst. Het is aldus voor verzoekers niet alleen zeer moeilijk en praktisch onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst, doch het is ook zeer gevaarlijk, gelet op de ernstige bedreigingen van de belagers, die zinnen op wraak jegens verzoekers. Hierdoor is het voor verzoekers zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, om voor een langere periode in hun land van herkomst te verblijven om aldaar de nodige aanvraag tot machtiging tot verblijf in België te doen.

B. Integratie in België

Vervolgens erkent de Staatssecretaris dat er "in casu wel duidelijke elementen van integratie aanwezig" zijn.

- De Nederlandse taal en inburgering

Verzoekers leverden reeds vele inspanningen om zich op volwaardige wijze in België te integreren. Zo volgden beide verzoekers reeds meerdere cursussen teneinde de Nederlandse taal te beheersen. Verzoekster bereikte niet alleen het niveau van Richtgraad 2 Threshold 3, doch zij volgde ook een taalopleiding uitgaande van Athena Open Leercentrum met aandacht voor cultuur, waarbij ze een grote onderscheiding van 88% behaalde. Verzoekster volgde tevens een cursus maatschappelijke oriëntatie en behaalde een attest van inburgering. De kinderen van verzoekers gaan reeds enkele jaren in België naar school, waardoor ook zij zeer goed de Nederlandse taal beheersen. Met betrekking tot deze gegevens oordeelt de Staatssecretaris echter dat zij de terugkeer naar het herkomstland niet beletten.

- Tewerkstellingselementen

Verder toonden verzoekers reeds een grote bereidheid om bij te dragen aan de Belgische arbeidsmarkt. Aan de hand van zijn arbeidskaart type C bewam verzoeker een voltijdse tewerkstelling in het monteren van liften, zoals blijkt uit de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die werd voorgelegd. Verzoekster, die ook een arbeidskaart type C verkreeg, zet zich in als vrijwilligster, zoals blijkt uit de vrijwilligersovereenkomst d.d. 1 september 2016. Tot op heden heeft zij nog geen steunaanvraag voor werkloosheidsuitkeringen ingediend. Met deze tewerkstellingselementen, tenminste deze tijdens de gelding van hun arbeidskaart, moet wel degelijk rekening worden gehouden bij de behoordeling van de graad van integratie. Bij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de reguliere aanvraagprocedure te volgen, zou verzoeker zijn vaste tewerkstelling in België en zijn vaste inkomsten verliezen, hetgeen ontegensprekelijk een werkelijk nadeel zou teweegbrengen voor de leefomstandigheden van het gehele gezin.

- Verlies van een schooljaar

Daarnaast wezen verzoekers bij hun aanvraag op de scholing van hun twee zonen, te weten L(...) V(...), geboren op 9 juli 2000 en L(...) Z(...), geboren op 17 maart 2003. Zij zijn derhalve respectievelijk 17 en 15 jaar oud. L(...) V(...) loopt school aan het Gemeentelijk Instituut Brasschaat Secundair Onderwijs in het tweede leerjaar (2e graad) Wetenschappen ASO. L(...) Z(...) zit in het tweede leerjaar van de eerste graad van het secundair onderwijs Moderne Wetenschappen op de Middenschool

Brasschaat. Beide kinderen doen het daar zeer goed, zoals ook blijkt uit de schoolattesten en schoolrapporten die werden voorgelegd. Verzoekers vrezen dat bij (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland hun kinderen een schooljaar zouden verliezen. Indien verzoekers immers verplicht worden om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de reguliere procedure te volgen, zullen de kinderen van verzoekers eveneens dienen terug te keren. De kinderen van verzoekers volgen evenwel reeds enkele jaren onderwijs in België en zullen bij een verplichte terugkeer ontegensprekelijk een schooljaar verliezen, wat een zeer jammere zaak zou zijn. Er moet worden opgemerkt dat elke omstandigheid die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, een buitengewone omstandigheid kan zijn. Het verlies van een schooljaar van de kinderen kan dan ook als buitengewone omstandigheid in België worden aangenomen. De terugkeer naar het herkomstland zou dan ook niet in het belang van de kinderen zijn. Bijgevolg moet voorrang worden verleend aan het grondwettelijk recht op onderwijs (artikel 24 §3 Gw.) en het hoger belang van de kinderen in de zin van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

- *Deelname aan het verenigingsleven*

De jongste zoon van verzoekers, L(...) Z(...), is een zwemmer op reeds hoog niveau. Hij behaalde reeds vele belangrijke medailles, waaronder bijvoorbeeld drie medailles op het Belgisch Jeugd Kampioenschap, alsook V.Z.F. Provincie Antwerpen Lange Wapper 2015-2016. Zijn zwemprestaties zijn terug te vinden op swimtimes.com en swimrankings.com, en werden eveneens bijgevoegd in de inventaris der stukken bij de aanvraag van verzoekers. Het is duidelijk dat de jongste zoon van verzoekers, Z(...), reeds actief deelneemt aan het verenigingsleven. Verzoekster draagt tevens bij door het geven van zwemlessen als vrijwilligster. Desalniettemin oordeelt de Staatssecretaris dat het neerzetten van deze sportieve prestaties de terugkeer niet belemmert en dat Z(...) evenzeer in zijn herkomstland zou kunnen uitblinken. Het is evenwel betwifelbaar of Z(...) in Albanië over diezelfde mogelijkheden zal kunnen beschikken.

- *Lokale verankering*

Er kan duidelijk worden gesteld dat er sprake is van een verregaande lokale verankering in België. Verzoekers en hun kinderen verblijven reeds enkele jaren (namelijk sinds 3 oktober 2015) onafgebroken in België. De ouders van verzoekers moge dan wel in Albanië gevestigd zijn, doch het centrum van belangen van verzoekers en hun kinderen ligt inmiddels in België. Het feit dat verzoekers nog contact hebben met de moeder van verzoeker, mevrouw L(...) Z(...) N(...), doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers hebben hier samen met hun kinderen een gezinsleven uitgebouwd en zij hebben hier intussen reeds vele sociale banden opgebouwd. De kinderen van verzoekers gaan reeds enkele jaren in België naar school. Zij hebben inmiddels vele vrienden gemaakt en presteren goed op school, zo blijkt uit de voorgelegde schoolattesten en schoolrapporten. Voor de kinderen van verzoekers is België dan ook inmiddels hun thuis geworden.

C. *Besluit*

Uit de stukken die werden bijgebracht bij de aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. blijkt zeer duidelijk dat door verzoekers en hun kinderen buitengewone inspanningen werden geleverd om zich te integreren in onze Belgische samenleving. Dat deze inspanningen van verzoekers hun vruchten hebben afgeworpen en het resultaat van die aard is om toe te laten te besluiten tot een volwaardige integratie. Het is bijgevolg duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijskracht van de voorgelegde bewijsstukken miskent. Bovendien moet in casu duidelijk voorrang worden verleend aan het gezinsleven van verzoekers bij de afweging van de impact van de beslissing op hun gezinsleven en de doelstelling van de Belgische overheid om een illegaal verblijf in België tegen te gaan. Dit behoort zeker, en niet in het minst, aangezien verzoekers in hun land van herkomst het slachtoffer zijn van een belaging jegens hun gezin en aangezien de kinderen van verzoekers nog steeds in angst leven voor wat er kan gebeuren in hun land van herkomst. De situatie van de kinderen van verzoekers maakt op zich reeds een bijzondere omstandigheid uit die het onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt voor hen om terug te keren naar hun herkomstland. Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden. Dat de Staatssecretaris het recht van verzoekers om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4. In een eerste middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat zij in hun land van herkomst het slachtoffer zijn van fysieke bedreigingen jegens hun gezin en dat de zoon het er niet levend vanaf zal brengen. Deze bedreigingen zijn ook zeer recent waardoor er een gegronde vrees is. Zij stellen dat het niet mogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst. Zij betogen dat de bestreden beslissing verwijst naar de bevoegde asielinstantie die stelt dat het gaat om problemen van loutere interpersoonlijke aard die geen verband houden met de criteria in de Vluchtelingenconventie, hoewel ook daden van privépersonen kunnen worden begrepen onder het risico op vervolging in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de situatie in het land van herkomst en de asielprocedure van de verzoekende partijen stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Op 22.03.2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) de beslissing tot niet in overwegingneming van hun asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd hen betekend dd. 23.03.2017. Op 08.09.2017 werd hun beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV). De duur van deze asielprocedure – namelijk om en bij 1 jaar en 12 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft trouwens aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure werd het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13quinquies dd. 30.03.2017, hen betekend dd. 04.04.2017, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.09.2017 werd hen dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 05.10.2017.

Ondanks het feit dat de betrokkenen hun asielprocedure op negatieve wijze werd afgesloten, houden ze tot op heden in voorliggende verblijfsaanvraag hun vrees voor een terugkeer naar het herkomstland vol. De bevoegde asielinstantie was van oordeel dat de aangehaalde problemen in Albanië van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard waren en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie. Derhalve werd in eerste instantie door het CGVS een beslissing tot niet in overwegingneming van een asielaanvraag genomen, die in beroep bevestigd werd door de RVV. In deze context werd gewezen op het feit dat de betrokkenen niet aangetoond hebben dat ze de rechtsmiddelen in Albanië uitgeput zouden hebben.

In de bijlagen bij voorliggend verzoekschrift zit een stavingstuk met de titel “denoncim” dd. 21.03.2017, vermoedelijk opgesteld in het Albanees, waarvoor een Franse vertaling wordt toegevoegd. Het stuk blijkt een verklaring van de moeder van mijnheer te betreffen aangaande een bedreiging aan het adres van haar zoon indien hij zijn klacht niet zou intrekken. Er kan getwijfeld worden aan het officiële karakter van dit document, dat wel mede ondertekend zou zijn door “L’inspecteur de la zone,” terwijl er toch geen hoofdingpapier werd gebruikt en de handtekening niet vergezeld is van een stempel. Wat er ook van zij, inhoudelijk voegt dit schrijven weinig toe aan wat reeds gekend is van hun situatie in het herkomstland. Opvallend is dat zijn moeder stelt zeer geschrokken te zijn omdat ze niet op de hoogte was van de situatie. Het is bevreemdend dat de verzoeker zijn moeder niet zou hebben ingelicht van een dreiging die hem in die mate hoog zat, dat hij en zijn gezin daarvoor het land ontvluchtte. Dit stuk dat werd opgesteld tijdens de asielprocedure van de betrokkenen, heeft betrekking op hun asielrelaas. Hun asielaanvraag werd echter door de bevoegde asielinstanties afgesloten met de weigering om aan hen

het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben. Derhalve kan hun beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid."

De Raad heeft met het arrest 191 757 van 8 september 2017 uitspraak gedaan over het beroep dat de verzoekende partijen hadden ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017, die een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag heeft genomen. In dit arrest wordt uitspraak gedaan over de asielaanvraag van 31 september 2016, zodat de verzoekende partijen zich thans niet langer "in de asielprocedure [bevinden]". Zij tonen, gelet op het voormelde arrest dan ook niet aan welk belang zij nog kunnen doen gelden bij deze grief.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, is het ook niet zo dat de aangevoerde vrees niet werd aanvaard omwille van het enkele feit dat die vrees betrekking heeft op de dreiging die uitgaat van privépersonen. Essentieel is net, en dit blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat de aangehaalde problemen van gemeenrechtelijke aard waren en dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de rechtsmiddelen in Albanië werden uitgeput.

Het onderzoek van de voormelde asielaanvraag hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het risico op een onmenselijk of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst werd dus onderzocht, en de verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij nog andere elementen hebben die, buiten deze die hun asielaanvraag constitueren en die reeds werden onderzocht in het arrest nr. 191 757, zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij beperken zich tot het herhalen van elementen die zij hebben aangebracht in voorgaande procedures.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er voorts op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Onder foltering in de zin van artikel 3 EVRM wordt begrepen, "*die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht*" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat de verzoekende partijen er niet in slagen zelfs maar een begin van bewijs te leveren dat zij in het land van herkomst dergelijk risico lopen.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat er "*in casu wel duidelijke elementen van integratie aanwezig zijn*".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot een gedeeltelijke weergave van de bestreden beslissing. De volledige zin luidt als volgt: "*Ondanks de relatief korte duur van het verblijf van het gezin, zo'n 2 jaar en 5 maanden en de korte duur van de asielprocedure, om en bij 1 jaar en 12 dagen, zijn er in casu wel duidelijke elementen van integratie aanwezig, zodat nagekeken dient te worden of die integratie al dan niet een beletsel vormt tot een tijdelijke terugkeer.*"

De gemachtigde gaat vervolgens in op de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen. De vraag die zich stelt is of de verzoekende partijen aannemelijk maken dat de desbetreffende motivering niet afdoende of onzorgvuldig is.

De verzoekende partijen stellen dat zij meerdere cursussen en opleidingen hebben gevolgd om Nederlands te leren en om zich beter in te burgeren, dat ook de kinderen de taal leren, dat verzoeker aan de hand van een arbeidskaart een voltijdse tewerkstelling had, dat verzoekster zich inzet als vrijwilligster door zwemlessen te geven, dat zij hun inkomsten zouden verliezen bij een terugkeer, dat hun kinderen bij terugkeer een schooljaar zullen verliezen, dat de jongste zoon van verzoekers een zwemmer op hoog niveau is en zo deelneemt aan het verenigingsleven, dat zij lokaal verankerd zijn nu zij reeds sinds 3 oktober 2015 in België verblijven, dat zij hier sociale banden en een gezinsleven hebben uitgebouwd en dat België hun thuis is geworden. Zij betogen dat er in dit geval duidelijk voorrang moet worden gegeven aan het gezinsleven tegenover de doelstelling van de Belgische overheid om illegaal verblijf in België tegen te gaan en dat er niet genoeg rekening is gehouden met alle door hun aangehaalde elementen.

Ten eerste verwijzen de verzoekende partijen naar de cursussen die verzoekster heeft gevolgd om de Nederlandse taal te beheersen en de cursus maatschappelijke oriëntatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde cursussen in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing: *“Alhoewel mevrouw haar attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgeringsattest voorlegt legt mijnheer dergelijke stukken niet voor. Hoe dan ook het gevolgd hebben van een cursus maatschappelijke oriëntatie en het behaald hebben van een inburgeringsattest, beletten geen terugkeer naar het herkomstland.”* Verzoekende partijen tonen niet aan hoe de gemachtigde van de federale staatssecretaris deze gegevens verkeerd zou hebben beoordeeld. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, is niet van dien aard om eraan afbreuk te doen. Verzoekende partijen slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoekende partijen betogen dat door de terugkeer naar het herkomstland verzoeker zijn vaste tewerkstelling en inkomsten zou verliezen.

De verzoekende partijen gaan met hun kritiek voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande de tewerkstelling van verzoeker motiveert de gemachtigde als volgt: *“De tewerkstellingselementen zijn hun beider arbeidskaart type C, zijn voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ondertekend dd. 27.10.2017 als ook haar vrijwilligersovereenkomst dd. 01.09.2016. Mevrouw geeft zwemlessen. Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet wordt een dergelijke arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten in dit geval dus op 06.09.2017. Dientengevolge was het de betrokkenen na deze datum niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Het tewerkstellingselementen, kunnen derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen die de betrokkenen zouden verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De kritiek dat verzoeker zijn werk zal verliezen kan niet worden aangenomen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing beschikt verzoeker niet langer over het recht om tegen betaling arbeidsprestatie te leveren, aangezien hij geen geldige verblijfvergunning heeft. Hij beschikte uitsluitend over dit recht tijdens de asielaanvraag.

Voorts verwijzen verzoekende partijen naar het feit dat de kinderen mogelijk een schooljaar zullen verliezen bij de terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder halen betrokkenen aan dat hun kinderen minstens één, en waarschijnlijk enkele schooljaren zouden verliezen indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds geweten hebben dat*

de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 07.02.2012 vindt de verplichte scholing van hun oudste kind, Tamara, trouwens plaats in illegaal verblijf. De verplichte scholing van hun jongste kind, Spartak, vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de opmerking de kinderen amper Armeens spreken en dat het onderwijs in Armenië niet vergelijkbaar is met dat van België, stellen we vast dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school." Verzoekende partijen slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Bovendien hebben de verzoekende partijen geen kritiek op de vaststelling dat geen bewijs wordt voorgelegd dat de minderjarige kinderen speciaal onderwijs behoeven.

De verzoekende partijen verwijzen naar de deelname aan het verenigingsleven en meer bepaald het feit dat de jongste zoon van verzoekende partijen een zwemmer is op hoog niveau.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het feit dat het kind, Zhulian, zwemt en heeft deelgenomen aan het Belgisch jeugdkampioenschap. De gemachtigde heeft geoordeeld dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd: *"Inzake de actieve deelname aan het verenigingsleven wordt Zhulian's getuigschrift van het Belgisch jeugdkampioenschap dd. 21, 22 en 23.07.2018 voorgelegd alsook zijn swimrankings. Het lijkt erop dat enkel 1 gezinslid actief deelneemt aan het verenigingsleven. Nergens uit blijkt dat Zhulian in het herkomstland niet zou kunnen uitblinken in deze discipline. Het neerzetten van sportieve prestaties belemmert geen terugkeer."*

Verder stellen de verzoekende partijen dat het betwifelbaar is of Zhulian in Albanië over diezelfde mogelijkheden zal kunnen beschikken. Deze kritiek van de verzoekende partijen is niet dienstig. Verzoekende partijen leggen immers geen bewijs voor dat het kind Zhulian niet zou kunnen zwemmen in Albanië. Aangezien verzoekende partijen in gebreke blijven om aan te tonen dat Zhulian niet zou kunnen zwemmen in Albanië, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de sportieve prestaties van het kind Zhulian, een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Tot slot verwijzen verzoekende partijen nog naar hun lokale verankering. Zij verwijzen naar het feit dat zij reeds enkele jaren in België verblijven, dat ze sociale banden hebben opgebouwd in België en dat de kinderen het goed doen op school.

Aangaande de lokale verankering in het Rijk motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *"Er worden geen getuigenissen voorgelegd van burens, vrienden- of kennissen om hun geponeerde sociale verankering aan te tonen. Daarentegen moet opgemerkt worden dat de verzoekers vermoedelijk sterke banden blijven behouden met hun herkomstland aangezien de moeder van mijnheer die toch de grootmoeder is van de kinderen, en de vader van mevrouw, die toch de grootvader is van de kinderen, zijn achtergebleven in Albanië (zie asielrelaas dd. 08.09.2016) Uit het voorgelegde bewijsstuk met de titel denoncim dd 21.03. 2017, kan afgeleid worden mijnheer het contact met zijn moeder heeft onderhouden daar hij in het bezit is gekomen van een door haar opgestelde verklaring, De hier voorgelegde elementen van integratie opgebouwd tijdens de asielprocedure, waarvan de duur niet onredelijk lang was, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen of bemoeilijken. Het gezin is in België op 03.10.2015 aangekomen, wat nog niet zo lang geleden is zodat een re integratie in het herkomstland geen bijzonder moeilijke opdracht is. De betrokkenen werden op geen enkel moment van hun verblijf gemachtigd tot verblijf zij wisten dat hun verblijf vervolgens slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging. Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied."*

Verzoekers stellen dat het centrum van hun belangen gevestigd is in België, ook al verblijven hun ouders nog in Albanië. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in gebreke bleven om dit element in de aanvraag aannemelijk te maken. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit niet op kennelijk

onredelijke wijze dat geen getuigenissen van burens, vrienden- of kennissen worden voorgelegd en dat de integratie, opgebouwd tijdens de asielprocedure niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid aangezien zij steeds in een precair verblijf verbleven.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dan dat de verzoekende partijen zich beperken tot het louter herhalen van de in hun aanvraag aangehaalde elementen met de toevoeging dat zij hier niet akkoord mee zijn en dat er toch rekening mee dient te worden gehouden. Het loutere feit dat de verzoekende partijen niet akkoord gaan met de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet. Zij tonen niet aan waarom de in de bestreden beslissing gegeven motivering niet voldoet.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC